

Excellenciás és Főtisztelendő Apostoli Nuncius Úr, Püspök Úr! Kedves paptársaim! Szerzetesek és szerzetes Nővérek, a közélet igen tisztelt képviselői, kedves Testvérek!

A mai napon a liturgia keretében, elsősorban a Krisztus-miszétiumot ünnepeelve, Prokop Péter papra, íróra és festőművészre emlékezünk. A Zsidókhöz írott levél egy részletét olvastuk el, mely tartalmát tekintve jól illik Prokop Péter személyéhez. Ez a levél ugyanis Krisztus Urunkról mint főpapról szól. Azért is mondom, hogy a Szentírásnak ez a része illik az ő személyére, mert a pap Krisztus urunk egyetlen papságában részesül, Prokop Péter pedig a papi hivatást választotta életének legfőbb tevékenységeként. Ebbe a gondolati egységbe illik az evangélium is, mely Lévi meghívásáról szól. A papi hivatás kezdete ugyanis az Istentől jövő elhivatottság, mely Jézus követésére ösztönöz. Jézus követése azonban komoly elkötelezettséget jelent embertársaink felé is. Ezt hangsúlyozza a Zsidó levél, amikor Jézussal kapcsolatban mondja, hogy valóságos emberséggel rendelkezett. „Ezért minden tekintetben hasonlónak kellett válnia testvéreihez, hogy irgalmas és Istenhez hűséges főpap legyen, és kiengesztelje a népet bűneiért.” Zsid 2,17. De nagyon ide illik Márk evangéliumának most felolvasott szakaszából Jézus kijelentése, hogy nem az egészségeseknek, hanem a betegeknek kell az orvos. Isten tevékenysége ugyanis az emberek üdvösségét szolgálja. Ez a mai evangéliumban is kiváltképpen megmutatkozik az által, hogy Jézus Lévi házába tér, ahol farizeusokkal és írástudókkal együtt étkezik vállalván a közösséget a bűnösnek tartott várossal Lévivel, jelezvén azt, hogy Isten senkit nem zár ki az üdvösségből. Prokop Péter szép gondolata Jézus gyógyításaival kapcsolatban a következő: „Volt betegség nélkül nem tapasztalhatod meg a gyógyulás vigasztalását.” Mindezt egy betegségből felépülve írta, saját lelki tapasztalataként.

A pap legfőként Isten igéjének hirdetésével és az eucharisztia ünneplésével alakítja az egyház életét. Ebben a tekintetben a Zsidókhöz írott levél imént felolvasott szakasza egy nagyon egyszerű kép segítségével szól hozzánk. Azt mondja nekünk, hogy az Isten igéje átható és minden kétélű kardnál élesebb. A kard ebben a szentírási szövegben vágókésként is értelmezhető. Lényege valóban abban van, hogy képes áthatolni azon, amibe beledöfik. Itt azonban elsődlegesen nem a testbe, hanem a lélekbe és a szellembe hatol be. Ezt fokozza a szent író, amikor azt mondja, hogy ez a kard az íz és a velő gyökeréig képes eljutni. A korabeli világkép szerint a szív a gondolkodás központja. Ezért jelenti ki a szent szerző, hogy Isten szava, Isten igéje a gondolatot, a szándékot és a célt is megítéli. Ez a kard tehát nem fizikai, hanem szellemi tevékenységet végez, mégpedig az ember belső világában a helyes gondolatok, a szándék és a cél tekintetében. A gondolat a szándék, a cél, mely az emberben megfogyan nemcsak szavakat ad az ajkára, hanem külső cselekedetekben is kifejeződik. Isten képes arra, hogy rejtett gondolatainkat is lássa, mielőtt még szavak jönnének az ajkunkra vagy a gondolat cselekedetben öltene testet. Így Isten belénk hatoló igéje által már most is, a jelenben is ítélő bíránk.

Az isteni Ige testet öltött, mert a test az emberek közötti kommunikáció legfontosabb eszköze. Jézus nem hiába adta vissza a süketek hallását, a vakok látását, és nem véletlenül oldotta meg a némák nyelvét. Ezek a testrészek mind-mind a

kommunikációra, az emberekkel való kapcsolatteremtésre hivatottak. Jézus tevékenysége ezen gyógyítások által közösségteremtés, egyházalapítás is volt. Prokop Péter írja „Borzasztó, kinek számára nincs fény és szín, mert vak. Rémes, ki nem hall zenét, légyzöngést, mert süket. Hát még, kinek az esze betompult, nem homálylik elé az Isten jelenléte. Néma a lelke, nem közlődik általa az ég üzenete, nincs faxa, hangrögzőtője, postahivatala.”

Ismét Prokop Péter személyére térve, aki száz évvel ezelőtt született elsősorban a vízióra és a látványra gondolunk. Nem véletlenül beszélek vízióról és látványról. A kereszténység a víziók, látomások, belső képek vallása. Előbb a fantáziában kell megszületni annak, ami képszerűen láthatóvá válik. A festő nem nélkülözheti a próféta víziót. Nemcsak fogalmi, hanem képszerű gondolkodásunk, látásmódunk is van, annál is inkább, mert a képek szimbólumok is. A filozófusok fogalmakban adják tudunkra Isten titkait, a festők pedig képeket varázsolnak elénk, melyekben a misztérium talán jobban, sokszínűbben megjelenik mint a szavakban. A keresztény művészek alkotásai nem istenképek, nem bálványok, hanem szimbólumok, melyek megérintik az ember egyik legérzékenyebb világát, az embernek a képzelő erejét, az érzésvilágát, így a kép szemlélőjét csodálkozásra, bámulatra indítja, ezen keresztül pedig befogadásra ösztönzi. Mindez azonban csak akkor működik, ha a kép elkészítését megelőzte a belső vízió. Prokop Péter papi tevékenységének ez volt a legfontosabb eszköze.

Ehhez azonban társult egy másik kommunikációs eszköz. Prokop Péter írja: „Aki egy irányba fúr lyukat a sajtba, mint sötét folyosóba beledolgozza magát ugyanabba, messzi kiugrik mint szakértő otthonos anyagában, az átlagosok fölé. Közben azzal játszik, hogy lemarad egyéb tudások és gyakorlatok mezején.” Nos ő nemcsak egy irányba fúrta a lyukat. Jézus ugyanis nemcsak a vakoknak adta vissza a látást, hanem megnyitotta a süketek fülét és megoldotta a némák nyelvét. Szóból ért az ember. Jézus is igehirdetést végzett. A süket fülek ezt nem hallhatták volna meg, ezért először meg kellett nyitnia az emberek ezen érzékszerveit. A szó is behatol az emberbe, annak gondolatvilágába. Az is megindítja az embert. A szavak is képek, képei a gondolatnak, de sokszor ennél többet is jelentenek, mert szavak által is lehet festeni valamit. A művészi módon, irodalmi nyelven megfogalmazott szavak ugyancsak hatásosak. Prokop Péter nemcsak festő volt hanem, keresztény katolikus író is, és mint pap ezen keresztül is gyakorolta hivatását. Erről árulkodik több kötetre terjedő irodalmi hagyatéka.

Most születésének századik évfordulóján hálát adunk a mindenható Istennek, aki tehetséggel áldotta meg őt. Isten a teremtő az embernek is megadta azt a képességet, hogy olyat hozzon élő, amely még nem létezett. Isten a semmiből teremtett, Prokop Péter pedig teremtő, alkotó módon olyat alkotott, amely még nem volt. Legyen Jézus az örök Főpap az ő végső jutalma. Amen.